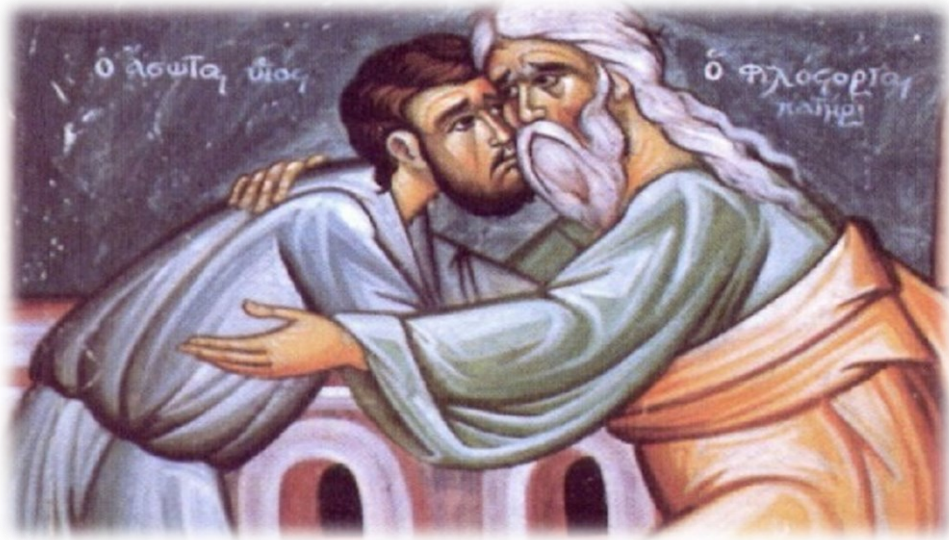


Να επιστρέψουμε όπως ο άσωτος.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).



Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Αυτές τις ημέρες, παίρνοντας αφορμή και από το «Γεύσασθε και ίδετε ότι χρυστός ο Κύριος», που το ακούμε σε κάθε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, σκεπτόμουν το εξής: Εμείς τώρα είμαστε χριστιανοί, είμαστε βαπτισμένοι, έχουμε μέσα μας τη χάρη του βαπτίσματος, έχουμε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος δια του μυστηρίου του χρίσματος, κοινωνούμε του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Και ο Χριστός είναι ο Χριστός. Η χάρη του είναι η χάρη. Το Σώμα του και το Αίμα του είναι το Σώμα και το Αίμα του. Δεν είναι ισχυρότερη η δική μας κατάσταση της αμαρτίας, η σκληροκαρδία μας, η άλλη κατάσταση η φτωχή που πιο πολύ μαρτυρεί την παρουσία της αμαρτίας μέσα μας.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε άγιοι. Ναι, δεν είναι τολμηρό αυτό, και κακώς κάνουμε που λέμε: «Εμείς άγιοι θα γίνουμε;» Εφόσον πιστέψαμε στον Χριστό, μας κάλεσε ο Κύριος και με το μυστήριο του βαπτίσματος ενώθηκε μαζί μας και θανατωθήκαμε μαζί του και αναστηθήκαμε μαζί του. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Επιπλέον παίρνουμε, όπως είπαμε, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Επομένως η ζωή μας πρέπει να είναι αγία.

Βέβαια, τώρα έτσι όπως ζούμε εμείς ανέμελα, αδιάφορα... Όλοι λίγο πολύ κάπως έτσι τα παίρνουμε τα πράγματα: «Δεν γίνεται σήμερα να ζεις

σύμφωνα με το Ευαγγέλιο». Είναι μεγάλο λάθος αυτό, μεγάλο λάθος. Όταν ο καθένας από μας σκεφτεί και πει: «Θεέ μου, εγώ έπρεπε να είμαι άγιος, αφού μου έδωσες τη χάρη σου, αφού ενώθηκες μαζί μου, αφού μου δίνεις το Σώμα σου και το Αίμα σου και τρέφομαι. Έπρεπε να είναι αγία η ζωή μου, και δεν είναι, Θεέ μου, δεν είναι», πόσο θα ταπεινωθεί και θα ελεεινολογήσει τον εαυτό του!



Για, σκεφτείτε, όταν το πάρουμε έτσι, πόσο, πόσο, πόσο θα ταπεινωθούμε! «Πω πω, Θεέ μου, Θεέ μου, συγχώρησέ με, συγχώρησέ με. Πώς τα κατάφερα έτσι; Πώς είμαι έτσι;» Και έτσι, σκεπτόμενος κανείς κατ' αυτόν τον τρόπο, συνειδητοποιεί καλά-καλά: «Θεέ μου, Θεέ μου, άκουγα για αμαρτία και δεν καταλάβαινα, άκουγα για αμαρτωλούς και δεν καταλάβαινα. Και τώρα βλέπω ότι εγώ είμαι ο αμαρτωλός, εγώ έχω μέσα μου την αμαρτία. Εγώ μέσα μου είμαι ακόμη άξεστος και δεν έχω ακόμη καλλιεργήσει την ψυχή μου και ζω ασώτως». Ακριβώς όπως ο άσωτος: κάνει ό,τι κάνει και δεν καταλαβαίνει τίποτε. Και έρχεται η ώρα που είναι σε μια κατάσταση τέτοια που έρχεται στον εαυτό του και λέει: «Πω πω πω, πού κατάντησα! Πόσοι άλλοι που είναι εκεί μισθωτοί στον πατέρα μου περνούν πολύ καλά, και εγώ εδώ χάνομαι, χάνομαι».

Όταν αρχίσεις να τα σκέπτεσαι έτσι, όταν αρχίσεις να τα καταλαβαίνεις έτσι τα πράγματα, θα πεις: «Εγώ είμαι ο άσωτος. Τι ψάχνω να βρω άλλον άσωτο;» (Γι' αυτό και ο Χριστός είπε παραβολή, που είναι για όλους η παραβολή· δεν πήρε ένα γεγονός, ας πούμε.) Και καθώς θα πιστεύεις ότι είσαι άσωτος, αμαρτωλός και καθώς θα ταπεινώνεσαι και θα μετανοείς και θα αισθάνεσαι μέσα σου έτσι που ούτε να κατηγορήσεις κανέναν θα θέλεις ούτε να τα βάλεις με κανέναν ούτε να παραπονεθείς ότι τάχα τα πράγματα έρχονται δύσκολα και δεν μπορείς να τα βγάλεις πέρα, ξαφνικά θα έλθεις εις εαυτόν.

Θα αρχίσεις αληθινά να συνέρχεσαι. Αληθινά θα δεις ότι είσαι χαμένος, ενώ ο Χριστός σου έκανε την τιμή να σε δεχτεί με το βάπτισμά του και να σου δίνει το Σώμα του και το Αίμα του, και εσύ είσαι άσωτος. Αληθινά θα τα αισθανθείς αυτά και θα αρχίσεις να είσαι διαφορετικότερος και στο θέμα της προσευχής και στο θέμα του εκκλησιασμού και στο θέμα της μελέτης και στο θέμα της συμπεριφοράς. Όπως, δηλαδή, ο άσωτος πήρε τον δρόμο και γύρισε στον πατέρα του.

Έτσι να δούμε τον εαυτό μας σαν τον άσωτο υιό. Που ο καημένος τελικά-τελικά ήταν παιδί του πατέρα, δεν είχε χαθεί αυτό· απλώς αυτός είχε φύγει και είδε ότι χάνεται. Και έχει μεγάλη σημασία εγώ, εσύ, ο καθένας μας, χριστιανοί όντες, να έλθουμε εις εαυτόν. Όπως κι αν έχει το πράγμα, είμαστε χριστιανοί, βαπτισμένοι, όπως κι αν έχει το πράγμα, έχουμε στη διάθεσή μας τη Θεία Κοινωνία, όπως κι αν έχει το πράγμα, ναι, ο Χριστός μας περιμένει.

Και όλο το θέμα είναι να αισθανθείς ακριβώς έτσι: «Εγώ δε λιμώ απόλλυμαι» (Λουκ. 15:17). Δηλαδή, αντί να τα πάρεις έτσι τα πράγματα: «Είμαστε αμαρτωλοί, έχουμε πάθη, έχουμε αμαρτίες. Δεν γίνεται τώρα τίποτε, έχουμε βάσανα...», που είναι εντελώς αρνητικά, να τα πάρεις αλλιώς: «Αν εγώ έδειχνα λίγο καλή διάθεση, θα με είχε αγιάσει ο Κύριος, και εγώ είμαι σαν να πεθαίνω από την έλλειψη της χάριτος, που δεν την έχω ζωντανή μέσα μου». Θέλεις δεν θέλεις, σ' αυτή την περίπτωση ταπεινώνεσαι, ταπεινώνεσαι, ταπεινώνεσαι.

Όπως επίσης να πεις και αυτό: «Αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου», όπως ο άσωτος (Λουκ. 15:18). Μετενόησε αληθινά, είπε: «Θα κάνω αυτό» και σηκώθηκε και έκανε αυτό: πήγε στον πατέρα του. Και ο πατέρας του έδωσε, αν ερμηνεύσουμε την παραβολή δηλαδή, όλο τον παράδεισο.

Μας περιμένει ο Χριστός, μας περιμένει. Εμείς θέλουμε να τα βλέπουμε κακομοίρικα τα πράγματα και να σερνόμαστε· τάχα είμαστε χριστιανοί. Λοιπόν, μας περιμένει ο Χριστός.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου (†), “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Μάρτιος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2024, σελ. 9 (αποσπάσματα).**